

første Finantsaar efter den nugældende Stempel-
lovs Straftræden er kalkuleret en Bruttoindtægt
af 650,000 Rd. altsaa 1,300,000 Kr.; og det
Standpunkt, vi have ment at kunne indtage i
finantsiel Henseende, er det, at vi have ment at
ville ved vort Forslag komme ned omtrent til det
Beløb, man dengang forventede vilde blive Resul-
tatet af den Aaret iforveien vedtagne og med
1ste April 1862 ikrafttrædende Lov. Jeg tror,
at med det Materiale, som staar til Privates
Naadighed, have vi i finantsiel Henseende i det
Vesentlige truffet det, vi ville opnaa ved vort
Forslag. Saavel den høitærede Finantsminister
som, saavidt jeg erindrer, ogsaa det ærede Medlem
for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein) mente,
at man kom ned med et Beløb af over 1 Mill. Kr.
Det er ogsaa det Resultat, vi have tænkt os ved vort
Forslag, og det er et Resultat, som vi mene kan
forsvares efter den nuværende finantsielle Status
og efter det Resultat, som forelaa efter Loven af
19de Februar 1861 med særligt Hensyn til den
Stigning, som har fundet Sted i Løbet af hen-
imod 20 Aar. Den høitærede Finantsminister
tog, som det forekommer mig, noget vilkaarlig
et Par Aar ud, hvor der skulde være en Nedgang,
men jeg tror, at for at faae et rigtigt Begreb
om den Stigning, der har fundet Sted i Stempel-
intraderne fra 1ste April 1862 til Dato, maa
man tage hele dette Aaremaal for sig, og da viser
det sig, at Indtægten af Stempelpapirbestatningen
i disse henimod 20 Aar — det er jo nemlig
ikke suldt 20 Aar — er stegen med over 1 Mill.
Kr., og da er det, vi yderligere sige til Oplysning
af det Standpunkt, paa hvilket vi have stillet os:
der er ingensomhelst Grund til at antage, at denne
Stigning, som saaledes har fundet Sted, skulde
aftage, tværtimod er der Grund til at antage, at
den fremdeles vil vedblive. Det, jeg puster Slut-
telig at fremhæve ligeoverfor den høitærede Minister,
er — for at gjentage det kortelig — dette, at
den nuværende meget gode finantsielle Status, som
maa antages at blive af Varighed, er efter vor
Opfattelse en Opfordring til, navnlig naar der
ingen nær Udfigt er til Gjennemførelsen af saa-
danne Reforme, der ville kræve store Udgifter for
Statskassen, at forsøge paa en Reform af Statte-
lovgivningen, en Reform, der, efter vor Mening,
særlig vil kunne blive til Fordel for de Ubemlede,
samtidig med, at den noget kunde lette Tryk-
ket paa Omfattningen af faste Giendomme. Dette til
den høitærede Minister.

Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den
Valgfreds (Klein) kunde have sparet sig en stor
Del af de Bemærkninger, som han fremkom med,
hvis han havde gjort sig den Alieilighed at gjen-
nemlæse de Udtalelser, jeg paa Forslagsstillernes
Begne fremkom med ved Lovforslagets Indbringelse
og under første Behandling af Finantslovsforlaget
(Holtstein-Holtsteinborg; Ja, det er rigtigt!).
Det glæder mig, at det ærede Medlem

er enig med mig deri — ligesom det ærede Med-
lem fra Viborg ogsaa kunde have sparet sig selv
for at gjøre en Bemærkning, som rigtignok ikke
burde være kommen fra ham. Dette Sidste skal
jeg opløse strax. Jeg tror nemlig, at det ærede
Medlem, naar han ligeoverfor os udtalte, at han
forudsatte, baade at vi havde gjort os klart, hvad
Konsekvensen er af vort Forslag i Henseende til
det finantsielle Resultat, og at vi havde Principer
med Hensyn til, hvad vi have foreslaet, hvad
selve Forandringerne angaar, burde være blevet
staende herved og have sparet sig den nævnte
Bemærkning. Hvis han nemlig, før han gik til
en Kritik af vort Forslag, selv havde stillet sig
paa det rigtige Standpunkt med Hensyn til den
gældende Lovgivning, vilde der idetmindste ikke
være fremkommet den Udtalelse, som jeg gjen-
tager det, ikke burde være fremkommen netop fra
det ærede Medlem, og det var den, der indeholdt
en noget skarp Anke, fordi vi ikke havde vært ved
§ 69 i Stempeloven. § 69 angaar jo „Bestal-
lingsbreve, der udsendes af Kongerigets Ministerier,
Stiftsørigheder, Amtmænd, Biskopper m. Fl.“,
og der er for disse Bestallingsbreve i Loven af
1861 bestemt en ikke ensartet Stempelafgift. Det
er nu meget godt. Det ærede Medlem benyttede
her Leiligheden til — jeg beklager, at han har
fundet det rigtigt og passende at gaa efter at have
kritiseret vort Forslag og uden at have paa de
Modbemærkninger, der gjøres, men jeg forsætter,
som om han var tilstede — altsaa, det ærede
Medlem benyttede Leiligheden til at udtale en
Kritik af, at vort Forslag ikke havde § 69. Det
var en meget uheldig Bemærkning, da der nemlig
er det i Veien med § 69, at den er hævet ifølge
Lov af 27de Januar 1872. Jeg ønsker, at det
skal staa i Lidenden, hvor denne sidste Lov findes,
nemlig i Lovtidenden for 1872, Pag. 24. Der
staar udtrykkelig: „Lov angaaende Ophævelse af
§ 69 i Lov om Brug af stemplet Papir af 19de
Februar 1861.“ Det forekommer mig nu, at jeg
har Lov til at sige, at, naar man vil kritisiere
vort Forslag, er det en Fordring, vi ere beretti-
gode til at stille, at denne Kritik ikke ser bort fra
noget i dette Tilfælde saa Vesentligt som, at den
paagældende Bestemmelse, § 69, er hævet, navn-
lig da der dertil blev knyttet en meget bitter Be-
mærkning, som gik ud paa, at det formodentlig
— Ordene huffer jeg ikke nøiagtig — var, fordi
denne Paragraf vedrørte Embedsmændene. Jeg
kan her i dette Punkt kun tale paa mine egne
Begne, men jeg finder mig foranlediget til meget
bestemt at afvise en Beskyldning, der gaar ud
paa, at jeg ikke ligesaa suldt som det ærede Med-
lem skulde tage Hensyn til, hvad der efter min Mening
er i Embedsmændenes Favør, og jeg for mit Vedkom-
mende tror ikke mindst ved Behandlingen af det første
Nummer paa Dagsordenen at have vist, at jeg efter
den Opfattelse, jeg har, har gjort, hvad jeg kunde
for at yde Embedsmændene min Assistance i et